

Unilateralistes, ajuntem-nos!

written by Carles Suárez i Graells | 8 de juny de 2019

El fracàs de Front Republicà a les espanyoles, i de la CUP i Primàries a les municipals hauria de provocar un període de reflexió del moviment independentista unilateralista.

Ni la CUP per si sola (ni una facció de la CUP) ni Demòcrates per si sols, ni el Graupera per sí sol, ni l'ANC per si sola, ni els CDR per si sols, poden evitar el retorn a l'autonomisme que pregonen les cúpules dels partits tradicionals.

ERC i JpC (exiliats a part) fa mesos que han apostat per renunciar a la independència i recuperar la "normalitat institucional". No han intentat o sabut o volgut canviar la cadena d'esdeveniments negatius i retrocessos des de l'octubre del 2017, ni han intentat o sabut o volgut fer cap mínima autocrítica, ni anàlisi d'errors per evitar que es repeteixin.

Però per molt que els capitans vulguin virar el vaixell perquè mai arribi a Ítaca, el camí per la independència roman inalterable: la combinació de desobediència institucional, mobilització popular amb efectes econòmics i intervenció exterior.

Qui digui que es pot aconseguir la independència d'una altra forma que ho expliqui. No ens ho expliquen. Demanen fe, apel·lant als 88 anys d'història. Si en 88 anys no s'han aconseguit els objectius polítics, potser cal repensar l'estratègia, no canviar d'objectius.

I no és que no ens ho expliquin perquè estan preparant una secreta jugada mestra. No, no ens ho expliquen perquè degut a la repressió reneguen de la unilateralitat i dipositen totes les esperances en la clemència de l'Estat per una futura amnistia: per això afirmen que "no som prous", repeteixen la consigna de desmobilitzar (inclús alguns dirigents demanant la "dissolució de l'ANC"), i demanen un "diàleg sense

condicions”.

El que estan fent és crear una pista d'aterratge per retornar a l'autonomisme dels 90. Com si l'exercici autonòmic fos la normalitat política de Catalunya. Com si els fets del 2017 fossin l'error que cal oblidar, demanar perdó, condemnar, prometre de no repetir-ho. La contrareforma i la Inquisició tornen a sortir victorioses i sols ens queda abaixar el cap com bons súbdits cristians.

És una estratègia legítima. Però el moviment independentista no ha de deixar de ser independentista perquè les cúpules dels partits ho deixin de ser.

Degut a què la partitocràcia té ple control de la maquinària interna i dels mitjans de comunicació afins, l'única manera de transformar la realitat demana d'estructurar tota l'energia independentista fora del control dels vells partits.

Estructurar-la dins un espai polític que defensi la unilateralitat, que assumeixi la necessitat d'un procés insurreccional assumint la inevitable fase de dualitat de poders i lluita pel control del territori, amb mesures de pressió real que impactin l'economia i que provoquin una intervenció exterior que forci Espanya a acceptar una solució democràtica.

Un espai polític en plena sintonia amb l'estratègia unilateralista dels CDR i de l'ANC, que es mantenen fidels al mandat del primer d'octubre però que requereixen coordinació amb el front institucional per garantir una estratègia exitosa.

Evidentment, una transversalitat tan ampla serà rebutjada per sectors puristes esquerranistes i neoliberals. Ens podem quedar en posicions còmodes en guetos que reconfortin l'autoconsum o podem intentar canviar la història i creure de veritat que la independència és possible. No d'aquí a 88 anys, sinó ara.

A més, no hi ha cap indicati ni possibilitat realista material d'una revolució social ni d'una exitosa unitat popular a curt termini. Tampoc hi ha cap possibilitat de substituir la partitocràcia des de posicions estrictament generacionals sense una anàlisi materialista de la realitat. Per derrotar les maquinàries de la partitocràcia, per combatre el sectarisme partidista de Sol i Madí, per dinamitar la pista d'aterratge autonomista, o s'ajunta tota l'energia popular des de la CUP a Demòcrates o venen 40 anys més d'autonomisme. L'independentisme unilateralista està condemnat a unir-se o a renunciar a la independència.

L'estructuració d'un ampli espai transversal unilateralista servirà també perquè les bases dels partits tradicionals tinguin a l'abast una alternativa tangible: o seguir amb els retrocessos de les cúpules o seguir apostant per la independència. Això, alhora, provocarà un moviment a les cúpules dels partits que o bé tornaran al camí de la unilateralitat o bé explicitaran el seu caràcter autonomista, que alhora provocarà encara més suport de les bases al nou espai. Espai que també s'hi podrien sumar els exiliats, car només amb la independència podran tornar a Catalunya abans de 20 anys.

L'objectiu de l'independentisme és la independència. Només amb unilateralitat es pot aconseguir la independència. Només agrupant tota l'energia rupturista es pot canviar el curs de la història i dinamitar el retorn a l'autonomisme. Unilateralistes, ajuntem-nos, que el dia que durarà anys encara està per arribar.